

[Aksel Larsen.]

Handling. Der førtes her i Tinget forleden en Diskussion om Kødlovens Forlængelse, og en af de nyudnævnte ministerielle Stafetløbere, Landbrugsminister Bording, protesterede mod, at man fra vor Side ikke vilde gaa med til at forlænge Kødloven, og sagde, at Landbruget maatte jo hjælpes. Vi er fuldkommen indforstaaet med, at Landbruget eller rettere sagt de nødstedte Landbrugere bør hjælpes, men det bør ikke ske derved, at man fortsætter med Prisfordyrelsespolitik og lader Forbrugerne og Arbejderklassen her i Landet betale. Det bør ske derved, at man sætter ind, hvor der kan hjælpes mest, og hvor Hjælp er mest tiltrængt, og det er stadig væk et Spørgsmaal om Nedsættelse af Renten og en Mildnelse af Landbrugernes Gældsforpligtelser.

Yderligere er det nødvendigt at gribe regulerende ind over for Priserne paa en anden Maade end hidtil. Vi har fra vort Partis Side sagt det tit, og vi har kun ganske enkelte Gange kunnet vinde Gehør hos ganske enkelte Medlemmer af Tinget, men jeg siger det igen: Det er nødvendigt at føre en anden Prispolitik for Landbrugsprodukterne, saaledes at der sikres Producenterne en passende Pris, uden at Prisen derfor skrues i Vejret for Forbrugerne. Det er muligt at gennemføre en saadan Politik for alle de vigtigste Produkters Vedkommende, men det erkender man jo ogsaa derved, at man nu, om end sandsynligvis af Hensyn til Kødbyens Underskud, giver sig til at forhandle om paa en eller anden Maade at skaffe billigere Flæsk frem til Byens Forbrugere.

Et andet Hovedkrav er Priskontrollen. Det var et Spørgsmaal, der spillede en meget stor Rolle i Regeringspartiernes Valgagitation. Det spillede omvendt praktisk talt ingen Rolle i det ærede Medlem Hr. Hartvig Frischs Ordførertale. Man kan imidlertid ikke lade dette Krav falde, naar man ser hen til de kolossale Krisegevinster, Overklassen har kunnet hente hjem, og til den stadig stigende Profit i vor Industri, Søfart og Pengeaktieselskaber. Naar man ser hen til det voksende Antal af Krisemillionærer, vil man erkende Berettigelsen af dette Krav.

Endvidere maa Skattebyrderne lettes. Det ærede Medlem Hr. Krag er paa Venstres Vegne af samme Mening. Det ærede Medlem lever imidlertid i den Vildfarelse, at det er de direkte Skatter paa Indtægt, Formue og Ejendom, der i den Henseende er de afgørende. Det er de ganske vist

for et lille Faatal af Befolkningen, men de er det ikke for det store Flertal af Befolkningen, heller ikke for det store Flertal af Landbrugerne eller det store Flertal af det ærede Medlems egne Vælgere. Ejendomsskatterne til Stat, Kommuner og Amtskommuner udgør rundt regnet ca. 60 Mill. Kr. om Aaret. Naturligvis er det ingen Klatskilling, men det vilde være en mere effektiv Hjælp, ogsaa for Landbrugerne, hvis de indirekte Skatter, der andrager over 300 Mill. Kr. om Aaret, blev nedsat og for de flestes Vedkommende fuldstændig afskaffet og erstattet med direkte Skatter paa Indtægt og Formue efter en stærkt stigende Skala, atter med særlig Henblik paa de store Krisegevinster, der er hentet hjem.

Det ærede Medlem Hr. Krag maledede en vis Persom paa Væggen og mente, at det stod meget slet til her i Landet, fordi Formuerne er faldet siden 1929. Men det siger saa uhyre lidt, om Formuerne virkelig skulde være faldet siden 1929. Det afgørende er, at siden det Tidspunkt, da man økonomisk set var længst nede i Krisen her i Landet, siden 1932, er Formuerne steget kolossalt Aar for Aar. Det er det, der er det afgørende, det er det, man skal tage Stilling til, naar man vil rulle skattemæssige Problemer op.

Vi kræver alle de indirekte Skatter, der skaber Varefordyrelse for den forbrugende Befolkning, afskaffet og erstattet med direkte Skatter paa Indtægt og Formue, og vi kræver, at der til Bestridelse af Krisepolitikens Udgifter sættes meget alvorligt ind mod dem, der har haft Fortjeneste paa den hidtidige Krisepolitik.

Det er nødvendigt, at der gennemføres Hjælpeforanstaltninger for de arbejdsløse. Jeg har sagt det før, men naturligvis er det nødvendigt at sige det igen i dette Ting for at forhindre, at man mistyder det: Vi anser ikke Hjælpeforanstaltninger for det efterstræbellesværdige, vi anser ikke Understøttelser for at være noget rart, vi mener, at de arbejdsløse har Krav paa Arbejde, og derfor sætter vi nu som altid Kravet om Beskæftigelse i Forgrunden. Men dem, man ikke skaffer Beskæftigelse, dem man nægter Beskæftigelse — for det er Samfundets daarlige Organisation, der er Skyld i Arbejdsløsheden —, har man Pligt til at komme til Hjælp paa anden Maade.

Derfor forlanger vi sikret en ordentlig Understøttelse til alle arbejdsløse. Vi forlanger Tilskuddet til Arbejdsløshedskasserne forhøjet, dels for at Understøttelserne kan forhøjes, dels for at Kontingentet, som for